

Cuprins

I	Ceașca omenirii	9
II	Școlile ceaiului	21
III	Taoism și zenism.....	33
IV	Ceainăria.....	47
V	Prețuirea artei	63
VI	Flori	74
VII	Meșterii ceaiului	89

I

Ceașca omenirii

Ceaiul a început ca doctorie și a ajuns cu vremea o băutură. În China el a pătruns prin al optulea secol în hotarele poeziei, ca una din desfășurările de lume. În secolul al cincisprezecelea Japonia l-a ridicat până la o religie a estetismului – ceismul.

Ceismul e un cult întemeiat pe închinarea la frumos în mijlocul întâmplărilor de rând ale vieții de toate zilele. El vorbește de neprihănire și armonie, de taina iubirii între oameni, de romantismul ordinii sociale. El e, în ființa lui, o credință a ne-desăvârșirii, precum e și o gingașă încercare de împlinire a ceva cu puțință în lucrul acesta cu neputință căruia îi zicem viață.

Filosofia ceaiului nu e numai estetică, în înțelesul obișnuit al cuvântului, căci vădește, în legătură cu morala și religia, întregul nostru punct de vedere față de om și de Fire. Ea e igienă, pentru că silește la curățenie; e gospodărie, pentru că arară cum tihna se găsește mai curând în simplitate decât în încărcat și costisitor; ea e geometria moralei, întrucât hotărniceste simțul nostru de măsură față de univers. Ea înfățișează duhul adevărat al democrației răsăritene, făcând din toți credincioșii săi aristocrați de gust.

Îndelunga îndepărtare de lume a Japoniei așa de folositoare adâncirii în sine a fost nespuse de prielnică dezvoltării ceismului. Căminul și obiceiurile noastre, îmbrăcămintea și bucătăria, porțelanul, lacul, pictura – literatura însăși – toate s-au supus înrăuririi lui. Nicio cercetare a culturii japoneze n-ar putea să-l nesocotească. El a pătruns în găteala iatacurilor boierești și a intrat în locuința săracului. Țăranii noștri au învățat să așeze flori, cei mai de pe urmă muncitori, să-și aducă închinarea lor stâncilor și apelor. În vorba noastră de toate zilele ziceam de un om că e „fără ceai” în el, când e nesimțitor la partea tragicomică din drama fiecăruia. Dimpotrivă, înfierăm pe estetul scăpat din frâu, care, fără ochi pentru tragedia lumii, se aruncă zgomotos în valul simțirilor dezlănțuite ca pe unul „cu prea mult ceai” în el.

